

Čarodějnice

František Leixner

„Letošní čarodějnice stály za hovno!“ prohlásil zničehonic Tom, dopil zbytek piva a rezolutně postavil půllitr na stůl. „Jak můžeš vědět jaký byly? Ty si z nich snad něco pamatuješ?“ zeptal se Robert a svojí otázkou ostatní rozesmál. Ostatní, jen Leoš se nesmál. Seděl a tvářil se zasmušile.

„To počasí nestálo za nic!“ pokračoval našťavaně Tom. „Když sem se zbudil, byl sem celej promočenej!“

„A jak? Vono nejni promočenej, jako promočenej,“ opáčil Robert a opět všechny, až na Leoše rozesmál.

„No, nejhorší byly ty přehánky,“ odušil Tom a pokračoval ve svém zamyšleném monologu: „Dokud teklo proudem jen pivo, tak to šlo. Ale pak přišly ty strašný rumový přehánky! - I když ty by se ještě taky daly nějak přežít. Jenomže potom udeřil fernetovej hrom a bylo po mně.“

Znovu se všichni začali smát, jenom Leoš byl stále duchem úplně jinde.

„Leoši, co je?! Snad ses nám nezamiloval do nějaký čarodějnice?“ zeptal se s úsměvem Robert a plácl ho po zádech. S Leošem to ale ani nehlo. Stále seděl s nepřítomným pohledem upřeným na desku stolu a žertování svých kamarádů si vůbec nevšímal.

„Už to tak vypadá!“ přidal se Tom a pokračoval: „Nejspíš se nám zamiloval do nějaký tý bosorky a voni mu ji upálili!“ Rozchechtal se, až se zajíkal. Jenže jeho posměšky, ani oslovský smích Leoš nevnímал. Leoš se již ve své mysli vrátil zpět domů, a znovu prožíval své poslední čarodějnice, jako by se dály právě v ten stejný okamžik, kdy seděl se svými kamarády z práce v jejich oblíbené hospodě.

„No to je dost že deš!“ křičel na Leoše Pavel už z dálky. „Máje už stojí, takže deš akorát na narážení prvního sudu!“

„A kam deš ty?!“ zeptal se Leoš a věnoval kamarádovi přátelský úsměv. „Nechtěj ti nalejt, tak si deš pro tátovu občanku?“

„Však oni by nalili, a rádi. Beztak bych byl jeden z mála platících.“

„Myslíš že to skončí mankem v pokladně jako loni?“ pokračoval Leoš v rozhovoru, když podával Pavlovi ruku na pozdrav.

„Stejná akce, stejný lidi, tak jak jinak to může skončit? Ale já u toho letos nebudu.“

„Co se děje? Doktor ti zakázal pit?“

„Doktor mi řek, že už můžu pit co chcu a kolik chcu! Jenomže tý moji přijeli rodiče a tak se hold musím ožrat s tchánem.“

„Tak je vem na čarodky. Ať si užijou trochu venkovskýho folklóru.“

„Kdepak! Oni sou zažraný měšťáci. Vždyť sem taky jezďej jen proto, aby Šárce připomněli, jak si

zkazila život, když vyměnila město za vesnici.“

„Ty se máš! O těchhle rodinejch radostech si já můžu nechat jenom zdát,“ odvětil Leoš se smíchem a vydal se opět na cestu.

„Vole!“ opáčil Pavel. „A neožer se, nejni to zdravý!“ zakřičel ještě na rozloučenou a obrátil se k domovu.

Leoš pokračoval v cestě s úsměvem ve tváři a veselostí na duši. Rozhlížel se kolem sebe, jestli neuvidí další opozdilce, ale jak to tak vypadalo, byl jediný, kdo tam ještě nebyl. I tak si chvílemi vesele pískal a v duchu se těšil, až si dá pivko. Když zahlédl vršek máje vítající ho třepetajícimi fábory, radostně si poskočil a kousek se dokonce rozběhl. Ale hned opět zpomalil. Nechtěl, aby si jeho kamarádi mysleli, že už se nemůže dočkat, až do sebe nalije jednoho zrzka. Když minul poslední dům, rozprostřel se před ním obzor tvořený, z jeho pohledu, úzkým pruhem pole na pozadí okraje lesa. Obloha nad lesem již dostávala tmavší odstíny modré a sem

tam se na ní dokonce zatřpytila nějaká ta hvězdička. Jak Leoš sešel z asfaltu na polní cestu, vzdalující se kolmo od hlavní silnice, začala se krajina po jeho pravé ruce pomalu srovnávat, a tak již po několika málo metrech zahlédl také vrcholek hranice, na které měla být toho večera upálena čarodějnice. Nad obzor přímo předním začínaly vykukovat hřebeny střech domů dalšího okraje jejich vesnice, ke kterému však Leoš již nedošel, protože se cesta stáčela k obzoru po pravé straně, jenž ale v té chvíli již nebyl obzorem. Proto také viděl houf nedočkavců postávajících a povykujících mezi hranicí a májí. Jak se přibližoval k místu každoročního pálení čarodějnic, ucítil lahodnou vůni, douzujících se kupovaných klobásek a v okamžiku měl plná ústa slin.

„Vítř fouká ke vsi. To bude mít starosta radost, až si v pondělí začnou chodit notorický stěžovateli vyplakat oči na úřad,“ ušklíbl se škodolibě a opět trochu přidal do kroku. I přesto že se rychle přibližoval, cesta se mu zdála stále strašně dlouhá. Bylo to nejspíš nezdolatelnou chutí na uzenou klobásku, spláchnutou dobrým oroseným pivem. Před udírnou, která se již také přestala ukrývat za dlouhou terénní nerovností, tančili dva Leošovy kamarádi. Běžný to úkaz, patřící ke každé akci v jejich vesnici, při které se jako občerstvení pro zúčastněné douzují klobásky.

Když se konečně přiblížil tak že rozeznával obličej lidský, jeden z jeho kamarádů si ho všiml a hned na něj začal volat: „Kde jsi máš?!“ Leoše to zarazilo, ale i přesto se na kamaráda nepřestával usmívat.

„Tak kde si jsi nechal?“ zeptal se kamarád znovu, když stanul Leošovi tváří v tvář.

„A koho?“ zeptal se Leoš stále ještě s pobaveným úsměvem v obličejí.

„Koho?! Proč myslíš že sme tady, ty vole?!“ Leoš se sice stále usmíval, ale jeho nitrem se začínal šířit pocit trapnosti, jelikož vůbec nechápal, o co jde. A jak se na něj také další lidé otáčeli se zvědavými pohledy, bylo mu stále hůř.

„Koho, nebo co kde mám?!“ zeptal se Leoš vážně.

„Slyšíte ho?! To je vůl! No přece čarodějnici?!“ křičel kamarád a netvářil se právě přívětivě. Leoš pohlédl směrem k hranici a přesto, že výhled tím směrem mu clonil shluk lidí, část hranice a hlavně kůl na kterém již měla být čarodějnice připevněna, přes jejich hlavy viděl. Ale čarodějnice tam nebyla.

„Dyt čarodějnici šijou ženský! A vypadám já snad jako ženská?!“ odpověděl konečně Leoš a znovu se pokusil o pobavený úsměv.

„Normálně je šijou!“ opáčil kamarád. „Jenomže letos prej jim nikdo neřekl!“

„No a co já s tím? Já jim nikdy neříkal!“

„To sice ne, ale prej ses nechal slyšet, že ji letos pořídiš ty?!“ pokračoval kamarád. Leoš ještě chvíli nechápal, ale nakonec se mu v hlavě rozjasnilo a jeho obličej opět zalil veselý úsměv.

„Ty seš vůl a né já! Já sem se loni trochu cáknul, a když do mně Pavel pořád rejpal, že bych se měl taky konečně oženit, tak sem řekl, že si třeba na letošek nějakou čarodějnici pořídím!“ křičel smíchy Leoš a plácal při tom kamaráda po rameni.

„Tak to sme v prdeli!“ konstatoval suše kamarád, zatímco ostatní kolem stojící se přestávali usmívat a posmutněle se ohlíželi po prázdném kůlu, zejícím z hranice dříví.

„A co vyhlásit soutěž Miss čarodějnice a vítězku pak za odměnu upálíme,“ dodal Leoš a se smíchem se vydal k udírně, aniž by čekal na reakci svého kamaráda. Ale to už se mezi lidmi rozproudila vážná diskuze na téma, jak problém vyřešit a nikdo si nevšímal temných mraků, které se k nim pomalu blížily.

Leoš si snědl svoji klobásku, vypil pivo a právě když si chtěl dát druhé, krajinou od místa zvaného Na Štokách, se přihnal silný poryv větru. Několik lidí se začalo svíjet bolestí, protože jim vítr do očí vmetl prach, ale většina si oka-

mžitě všimla zatemňující se oblohy. Náhle se setmělo a krajinu pokryla naprostá tma.

„Měli by sme to zapálit, než začne pršet!“ zvolal někdo a ostatní buď souhlasně přikyvovali, nebo kroutili nesouhlasně hlavami. Všichni ovšem sledovali doslova hrůzu nahánějící oblohu, kterou sem tam prosvítaly záblesky elektrických výbojů blesků. A okolní krajinou se ozývalo dosud dálkou tlumené hřmění.

Leoše poryv větru a následné rychlé potemnění oblohy také zaujalo. Další pivo si nedal, protože kromě temné oblohy a vzdáleného burácení ho zaujalo cosi na obzoru. Nevěděl, co to je, ale nedokázal tomu odolat. Vydal se tedy tím směrem. Prodral se shlukem lidí, kteří se právě rozhodovali, zda zůstat a nebo raději vyrazit domů. Když se ocitl na opačné straně lidské bariéry, zahlédl cosi ještě temnějšího, než byla obloha právě v místech, kde se kdysi dávno rozprostírala malá osada zvaná Štoky, která však do základů vyhořela již někdy ve středověku. Ale legenda o tom, že ji vypálila tamní čarodějnice, právě když ji lidé za její spolčení s ďáblem upalovali na hranici, zůstala. Vlastně jejich vesnice, jejíž obyvatelé se zde dnes sešli, aby si užili právě tradiční pálení čarodějnic, byla postavena obyvateli Štoků. A kromě toho, že ji postavili na neposkrvněné půdě, dali své nové vesnici pro jistotu také jiné jméno, aby se tak nadobro zbavili prokletí.

Leoš stále ještě nevěděl, co to je, ale také ostatní si mezitím všimli černé skvrny a mihotajících světél, blížících se po ní cestou přímo k nim. Netrvalo dlouho a v pohybuujícím se shluku temnoty a mihotavých světél se daly rozpoznat postavy nesoucí pochodně. Postav přibývalo a původně temná skvrna na horizontu se změnila v průvod lidí, oblečených do kostýmů, v jakých chodívali lidé ve středověku. Leoš, ale také ostatní nemohli uvěřit vlastním očím. Hned jak se přesvědčili, že nejde o lidi ze vsi, rozproudila se diskuze, kdo to vlastně je a proč jim starosta neřekl, že pozval

nějaké divadelníky a nebo co to je za skupinu, aby jim sehráli čarodějnické představení. Jenomže ani starosta o ničem nevěděl.

Jak se průvod přibližoval, také místní lidé se pomalu blížili k hranici a postupně ji obestoupili v neforemném oblouku ve snaze hercům při představení nepřekážet. Pouze Leoš, uhranutý nečekaným představením, stál osamocený téměř u hranice a nevěřičně zíral na podivný průvod.

V jeho čele se potácela mladá dívka, spoutaná na ruku i nohou okovy, spojenými silnými řetězy. Při každém dívčíně kroku řetězy řinčely a Leošovi se ten zvuk až neuvěřitelně zarýval do mozku. Když se dopotácela téměř k němu, zůstala stát a ostatní ji okamžitě obklopili v malém půlkruhu, jako by ji chtěli zabránit v útěku. Muži drželi pochodně, zatím co ženy povykovaly a výhružně na dívku hrozily pěstmi. Jako poslední se ze tmy v pozadí vynořil kněz, svírající v ruce velký dřevěný kříž. Kněz se postavil do středu půlkruhu a začal mumlat jakousi modlitbu.

Zatím co lidé za ním se dobře bavili a diskutovali o představení, jehož jsou svědky, Leoš se pozorně zadíval na dívku. Všiml si, že se jí okovy zařezávají do nohou, až jí z nich teče krev. Ale to nebyly jediné krvavé rány, které na svých nohou měla. Leoš si také všiml zakrvácených a jako by rozdrcených prstů na pravé noze. Šaty měla špinavé a roztrhané. V jedné z děr zahlédl na jejím těle rudé skvrny. To je jako spáleniny, napadlo ho, a když se zadíval pozorněji, všiml si, že skvrny mokvají. Okovy na ruce byly stejně tak jako ty na nohou zadřené až pod kůži a zbrcené krví. Teď se mu po těle rozlil mrazivý pocit hrůzy. Ale i přesto pokračoval pohledem výš, přes odhalené, do krve rozdržené rameno až k hlavě. Na první pohled si všiml jejího krásného obličej. Srdce mu sevřela úzkost a pocit neodolatelné touhy. Dívka se otočila a pohlédla na Leoše. Její uplakané velké hnědé oči uvedly Leoše do stavu snění, jako kdyby ho svým pohledem uhranula. Nemohl se nabažit

krásy mladé dívky stojící před ním jako madona. Svými prsty jí něžně přejížděl po rtech a pomalu je sunul na její jemnou bledou tvář. Polštářky jeho prstů nehladily dívčinu tvář, ale její hebká pleť naopak hladila je. Lehce se blížil kolem očí k vlasům lemujícím něžný obličej a v nezkrotných vlnách padajících dolů po ramenou. V oblasti žaludku cítil lehké chvění, když se blížil svými rty k jejím a toužebně rozechvělý se jich dotýkal. Jeho levá ruka se proplékala s vlasy a pravá pak nesměle zkoumala dívčiny oblé tvary.

„Pomozte pane! Pomozte mi prosím! Já jsem nic neudělala!“ Výkřik vrátil Leoše zpět do reality. Dívka na něj hleděla velkýma pláčem a utrpením zarudlýma očima a prosila zoufale o pomoc. Leoš se ohlédl za sebe, ale hned se opět, celý zrudlý studem, vrátil pohledem k dívce. Jenomže to už k ní přistoupili dva muži a vlekli ji k hranici. Dívka zoufale prosila o pomoc. Upadla na zem, kde se pak svíjela ve snaze uniknout silným rukám svých trýznitelů. Leoš se díval na tu hrůzu, a zatímco se někteří lidé smáli, on prožíval muka. Když se mužům podařilo dívku opět postavit na nohy, Leoš její zoufalé volání o pomoc nevydržel a rázně k nim vykročil.

„Hej, nechte ji!“ zakřičel a sáhl po muži stojícím blíž k němu. Jenomže uchopit ho za ruku se mu nepodařilo. Jeho, k pevnému stisku připravené prsty, prošly mužovou paží, jako by tam ani nebyla. Leoše to překvapilo, ale ostatní si ničeho nevšimli a smáli se jeho pokusu o zapojení do hry.

Další pokus zanechal Leoše stojícího na místě jako zkaženého. Zatímco dívka i muži vystupovali na hranici s neskutečnou lehkostí jako po schodech, Leoš nehnutě zíral na ubohou dívku a řinčení řetězů se mu zarývalo do mozku stále hlouběji.

Když muži dívku připoutali ke kůlu, sestoupili dolů, aby uvolnili místo dalším dvěma mužům s pochodněmi. Hraniče vzplála. Lidé, jak ti z vesnice, tak také ti hrající, začali

jásat. Plameny se rychle rozšířily po celé hranici a vystoupaly až ke své oběti. V tu chvíli již dav hučel vzrušením. Zatím co někteří lidé ze vsi chválili aranžmá a nebo odvalu hlavní představitelky, jiným začínaly tvrdnout rysy v obličejích. Dívka křičela zoufalstvím a některé ženy se k ní s ohromením začínaly přidávat. Leoš však stál stále jako ochrnutý. Nedokázal odpoutat pohled z dívčinyých vyděšených očí.

Lidé v davu se rozhlíželi, vyhlížeje hasiče, kteří by svým rychlým zásahem uhasili oheň. Ale ke svému překvapení tam žádného hasiče neviděli. Nestálo tam poblíž žádné hasičské auto, ani nikdo s ručním hasicím přístrojem. Ale to už dívku dusil kouř a její šaty začínaly hořet.

Několik mužů přiběhlo k ohni, avšak tam se zastavili v bezradnosti. Měli holé ruce, nemohli proto hořící polena tvořící hranici uhasit, ani odhodit pryč. Ženy začínaly křičet hrůzou. Zakrývaly oči dětem stojícím před hranicí v němém úžase. Muži snažící se vyrvat dívku ze spárů smrti, byli ohněm donuceni ustoupit a bezmocně sledovat, jak se mladé čarodějnici začíná škvařit obličej. Zoufale sebou trhala a snažila se utéci nemilosrdným plamenům. V tu dobu už děsivé řinčení řetězů přehlušovalo praskání dřeva. Ve změti výkřiků, pláče a hučení ohně, zanikalo nepochopitelné křepčení herců.

Když dívce vzplály vlasy, kůže v obličejí jí zčernala a začala se loupat, ženy se odvracely, braly děti do náručí, nebo je prostě jen tak vlekly za ruce a spěchaly pryč od té hrůzy. Než se přestala dívka vzpírat, věnovala Leošovi poslední pohled plný výčitek. Nohy se jí podlomily a její tělo zůstalo bezvládně viset na řetězech. To už muži, kteří ještě nezvraceli, nebo nepomáhali ženám uchránit děti té hrůzy, upřeli pozornost k hercům. Rozhlíželi se kolem sebe, hledaje čím by dali ďáblovým kumpánům za vyučenou. Temné nebe mezitím sestoupilo téměř k zemi a burácelo záblesky lidem přímo nad hlavami. Nikdo si toho ale neví-

mal. Jen dívka jako by přestala litovat své škvařící se tělo, chtěje se rozloučit se svojí duší, mířící skrze temnou oblohu k nebi, zvedla naposledy hlavu. Ale její oční důlky již byly prázdné.

A pak to přišlo. Praskáním ohně pronikl tlumený zvuk, když si dívčin v žáru se vařící mozek, prorazil cestu temnem hlavy. Náhlý výbuch lebky otřásl již téměř na uhel spáleným tělem. Ruce se vyvlékly z okovů a kostra se zbytky spáleného masa, ulehla do žhnoucí hromady dřeva. To už nevydrželi ani ti nejotrlejší z mužů a odvrátili své pohledy od ohně do ztemnělé krajiny. Ale ani tam nenašli klid. V okamžiku je oslnil záblesk doprovázený ohlušujícím rachotem a dlouhý, z temných mraků se klikatící blesk, rozetnul máji od jejího vrcholu až k patě, jako by k tomu použil nějaký chirurgický nástroj. Muži srazeni na kolena strachem z burácení, jen nevěřícně zírali na kácející se půlky zteplého kmene stromu, z jehož vrcholu se k zemi snášel hořící smrček, ztrácející cestou svoji zpopelněnou okrasu. Ale ani poslední ukázka síly počínající apokalypsy v nich nezadusila žár pomsty. Zrudlí vzteky se otočili k hercům, aby jim ďábel uštědřil poslední ránu. Průvod, tentokrát vedený knězem, odcházel pomalým krokem zpět tam, odkud přišel, a pozvolna se rozplýval v temnotě. Za chvíli již k jejich uším doléhal pouze nábožný chorál, deroucí se z hrdel vrahů.

Zatímco obloha shodila svůj temný háv a oděla se do černého sametu, posetého třpytícími se hvězdami, Leoš se svého temného pohledu nezbavil. Ještě dlouho poté, co z planoucí hranice zůstala pouze hromádka řeřavých uhlíků, stál ochromený hrůzou a zíral do vyčítavých očí ubohé dívky. Ponurými ulicemi v dáli za jeho zády, zatím bloudila světla posmutnělých domovů. Tu noc se nikomu nechtělo jít spát.

Houkání sanitky již mizelo v tichu večerního města, když Leošovi kamarádi stále tiše seděli kolem stolu a smutně hleděli na prázdnou židli.

„Co se mu mohlo stát?“ zeptal se nesměle Tom.

„To ty tvoje fůrky,“ odpověděl s povzdechem Robert.

„Co moje!“ ohradil se Tom. „To tys s tím začal!“

„Von byl divnej, už když přišel,“ přidal se Martin a dřív, než se napil, obhlédl své kamarády, jako kdyby k tomu potřeboval jejich souhlas.

„Hele, zůstal tady jeho bág,“ řekl najednou Tom, sehnul se k zemi a vyzdvihl do výšky malý batůžek. „Vezmeme mu ho na ubytovnu.“

„To určitě, ale nejdřív bysme se měli podívat co v něm má, aby se mu pak něco neztratilo,“ přidal se Robert.

Tom postavil batůžek na stůl, rozvázal šňůru a rozevřel ho. Z jeho útrobu se vyvalil nasládlý pach spáleniny. Tom se nejdřív zarazil, ale když viděl zvědavé pohledy kamarádů, dodal si odvahy a sáhl do batohu.

Chvíli si předmět uvnitř osahával a nakonec s hlasitým řinčením vytáhl ven žárem zčernalý řetěz, s okovy na obou jeho koncích.

